

JAN URBAN

PRAGOCALYPSA

SOUDNÝ DEN

**FANTOM Print
2020**

Copyright © 2018 Jan Urban
Cover © Dominik Broniek

ISBN 978-80-7594-064-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

ŘÍJEN 2017, CENTRUM PRAHY

I.

Eliška měla v ten zachmuřený podzimní den výjimečně spoustu času. Ve škole jí odpadla dvouhodinovka tělocviku, a protože se blížilo období opakování učiva z předchozího ročníku, rozhodla se zajít do jedné ze staroměstských čajoven ve svědomité snaze podrobit svůj mozek dobrovolné naležárně a dát si k tomu japonský černý čaj a medovník.

Čajovna Siva na konci Masné ulice bývala v tuhle denní dobu často plná, ale dnes tu líně posedávala sotva desítka lidí, což Elišku naopak potěšilo. O příliš hlasité žvanily nestál nikdo, natož ona ve chvíli, kdy hodlala podrobit mozkové neurony zátěžovému testu.

Váhala, zda má jít po točitých schůdcích do suterénu, nebo zůstat v přízemí. Nakonec se rozhodla pro přízemí, neboť zde neseděl téměř nikdo, a zasedla do nejzazšího rohu, kde bylo volno. S nenuceným povzdechem vytáhla učebnice z tašky, v rychlosti si u dredatého čajovníka zavánějícího právě vykouřenou trávou objednala předem vybraný čaj a medovníkový řez a pustila se do prvních řádků.

Po půlhodině nasávání informací ze sebe měla Eliška dobrý pocit. Informace jí tekly do hlavy podstatně snáz, než čekala. Vlastně se tomu ani příliš nedivila – učení jí nikdy nedělalo problémy. Popravdě nechápala, proč její spolužáci nejsou schopní naučit se látku stejně dobře jako ona. *Na tom přece není nic těžkého, stačí chtít.*

Odkrojila si vidličkou další kus medovníku, vložila jej do úst a obrátila stránku. Ještě nanevýš hodinu a vyrazí domů. To hlavní, co potřebovala, už měla v hlavě.

II.

Na chvíli odložila učebnici vedle tácku s čajem, aby se ponimrala v posledních kouscích medovníku, na její vkus příliš tuhého, a přemýšlela o plánech na víkend. V pátek vyrazí s kamarádkami na dámskou jízdu do Popocafepetlu, ze které nedávno udělaly tradici. Ne za účelem někoho sbalit, ale spíš popít, pokecat, zdrbat holky z béčka a pomluvit učitele. Kluci budou vítány bonus, když budou stát za to, pomyslela si. Půlku soboty prospí a na tu druhou nejspíš pojedou do Příbrami za babičkou, kde zůstanou až do nedělního oběda...

Zrovna když si chtěla přiojednat teplou vodu do termosky, objevily se v místnosti dvě postavy. Ta vyšší patřila neobyčejně hezkému muži s ostře řezanými rysy a hlubokými tmavými očima, co už zdálky sváděly ke každé špatnosti. Na to, že vypadal nanejvýš na třicet, měl už od pohledu podezřele jemnou pleť. Udržovaná černá bradka a jemné strižště jenom potvrzovaly, že o svůj zevnějšek mimořádně dbá.

Menší postava patřila ženě jen o pár let mladší než její doprovod. Na rozdíl od něj však vypadala o poznání ustaraněji, unaveněji a Eliška vycítila, že i vyděšeněji. Jako by jí její přítomnost v čajovně nějakým způsobem vadila. Dívka měla černé vlasy s kobaltovými odlesky, strážené do neudržované, trochu pocuchané podkovy, skokánkovitý malý nos a úzká očka dál od sebe, kterými jakmile Elišku zahlédla, zůstala na ní poblouzněně viset pohledem, což mladé studentce začalo být hned nepříjemné. V tu chvíli si uvědomila, že na ni ostentativně civí i onen uhrančivý muž.

Protože v místnosti seděla sama, doufala, že si přichozí nesednou příliš blízko k ní. Měla ráda svůj klid. Jenže děl se pravý opak. Podivný pár spěšně zamířil přímo k ní.

Eliška odvrátila pohled a horlivě se modlila, aby si to dvojice rychle rozmyslela anebo je aspoň vyrušil čajovník. Když nad tím tak přemýšlela, už ho dobrých deset minut neviděla a vlastně ani neslyšela.

„Eliško,“ oslovil ji bez skrupulí vysoký muž a hlas mu podezřele přeska-koval, jako by si snad myslel, že by ho mohla poznat. Oslovená se při vyslovení jejího jména neznámým mužem se zženštilým hlasem zachvěla až do morku kostí a opatrně k němu sklouzla očima, jen aby hned zas ucukla. Zná ho snad odněkud? Ne, určitě ne, někoho takového by si pamatovala!

„Musíme s tebou mluvit. Prosím, nelekej se nás, jen nás vyslechni. To je jediné, co chceme.“

„Mluv za sebe,“ zavrčela nevrle jeho ponuře se tvářící partnerka, načež schytala ostrý dloubanec loktem do žeber, až bolestně vzdychla.

„Varuju tě, ještě jedno špatný slovo, jedno jediný slovo jinak,“ pohrozil vysoký muž přiškrceně, „a víš, co tě čeká! Dělej, co máš!“

Vypadalo to, že dívka zkrotla a nedůvěřivě se na Elišku zadívala. Ta cítila, že se začíná z nezvyklé situace potit. Natáhla ruku ke zvonečku, kterým se přivolával čajovník, ale vytáhlý muž vycítil, o co jí jde, vyškubl zvoneček ze stolu a hodil ho na blízké opelichané kanape.

„Tak bude to?“ zhrubl v hlase muž, chytl dívku za ruku a pevně ji stiskl.

Eliška by přísahala, že jí v jednu chvíli připadalo, že kolem jejich sevřených dlaní vidí letmo probleskovat lehce nazelenalou auru.

Dívka obešla stůl a během dvou sekund se k Elišce přiblížila na čtvrt metru, což mladou studentku vyděsilo, instinktivně vstala a poposedla si. Jenže ne tak daleko, jak by potřebovala – hned za ní se nacházela stěna a už nebylo kam ustoupit.

„Nechte mě! Tohle mi vážně není příjemné! Jděte pryč, prosím! Pomoc! Halóó!“ vykřikla Eliška a s nadějí vyhlédla směrem k průchodu, kterým se vcházelo k čajovníkům, jenže nikdo odtud nepřicházel, i když zvýšila hlas. Toho využila černovlasá dívka, chňapla Elišku za ruku, přitáhla si ji k sobě a k Eliščinu nezměrnému údivu ji procítěně políbila.

Eliška ze sebe vydala dávivý zvuk, vši silou dívku odstrčila a bryskně si začala třít rty do rukávu. „Zbláznili jste se?! Nechte mě! Pomoc! Prosím! Halóó!“ volala, co jí hlasivky stačily, ale nikdo nepřicházel, což ji vyděsilo ještě víc než představa, co by mohlo následovat.

Jenže oba dva úchylové se stáhli, posadili se do sedačky za stůl hned vedle a zvědavě Elišku pozorovali, jako by snad čekali na něco zlomového.

Zrozařitělá Eliška se rozhodla využít situace a zmizet, dokud to jde. Třeba i bez placení, když jí nedají jinou možnost. Chtěla sáhnout po tašce, ale její ruka zůstala volně viset podél těla. Vlastně se místo toho zapřela v sedačce a poposedla si blíž k opěradlu. V tuhle chvíli by už Elišce dávno přebíhal mráz po zádech a zašpicatělou radlicí by do páteře hloubil krvavou brázdou, ale z nějakého důvodu ji mozek začal uklidňovat, aniž mu k tomu zavadala jakoukoliv příčinu. Ještě zlomek sekundy přemítala nad tím, proč se v křesle uvelebuj, když by měla pádit co nejdál odtud, ale pak ji vtíravě příjemný pocit ovládl a ona se mu podvolila.

Eliška se pozvolna opřela do sedačky a s překvapivě naslouchavým výrazem a otevřenou řečí těla se zadívala na podivínský pár. Poslední záchvěv nejistoty, prudké několikanásobné zamrknání, brzy odezněl.

„Uf, povedlo se. On to dokázal,“ ulevil si hezký vlasatý dlouhán a šťouchl do své menší společnosti. „Začni. Tak, jak jsme si to říkali už snad desetkrát.“

Zakřiknutá dívka se chvíli viditelně ofňovala, ale nakonec do Elišky zabodla svůj tvrdý pohled, až se jí zablýsklo v očích, a zastřeně spustila:

„Jakmile dnes přijdeš domů, oznámíš rodičům, že jsi na konec listopadu vyhrála zájezd na Island pro celou rodinu. Kdyby se ptali, co to bylo za soutěž, něco důvěryhodného si vymyslíš – buď ses účastnila soutěže v rádiu, nebo jsi sdílela příspěvek na Facebooku, prostě něco takového. Řekneš, že ten zájezd už nejde stornovat a aby si na něj oba rodiče vybrali dovolenou. Na,“ pobídla ji mrzutě dívka, sáhla do kapsy a podala jí zalepenou lesklou obálku s přebalem, na němž bylo logo cestovní kanceláře.

Eliška materiál pokorně přijala, dál pozorně poslouchala a ani ji nenapadlo mladou dívku přerušit.

„Další věc,“ pokračovala černovláska už o poznání uvolněněji, „zítra cestou ze školy potkáš v metru muže a ženu a staneš se také svědkem působení nebezpečných nadpřirozených sil. Ti dva tě zachrání a zároveň ti budou říkat věci, které nejprve nebudou dávat příliš smysl, ale uvěříš jim. Ne hned, ale velmi záhy, aby to nevypadalo až příliš divně.“

Vysoký muž si zastrčil vlasy spadající mu do tváře za ucho a letmo do dívky znovu šťouchl.

Mladice další větu spíš popuzeně zavrčela, než aby ji prostě odříkala. „Tuhle informaci si teď ulož do podvědomí a *zapomeň* ji. Sama se přihlásí o slovo a zároveň ti nebude ničím a nijak připomínat tenhle rozhovor. Rozumíš?“

Eliška slepě přikývla a jakoby nic si přilila vystydý čaj z konvičky do šálku.

„A nakonec poslední věc. Zhruba za půl roku ti vpálím kulku do těla a tvou jedinou šanci na záchranu bude elixír mládí...“

Eliška nehnula ani brvou, ani když ta neznámá dívka zcela upřímně přiznávala, že ji postřelí. „... jednomu určitému člověku slíbíš, že už žádnou dimenzionální trhlinu nikdy neotevřeš, ale v tu chvíli ten slib budeš muset porušit, aby sis zachránila život, a vytvoříš tak průchod do místa, kde se ten elixír nachází. Tím místem bude sklad vedle Konrádovy laboratoře ve Skryši. Už jsi tam jednou byla, teda vlastně budeš, takže znáš souřadnice siločar velmi přesně. Tam najdeš *elixír*, vypiješ ho a... už budeš vědět, co dál.“

Zatímco na ni Eliška dál zahloubaně civěla, dívka na okamžik zmlkla, ale muž rychlým gestem naznačil, že má říct ještě něco.

„Aha,“ pronesla s trpkým přízvukem a dlouze se nadechla. „Teď počítej pomalu do stovky. Během počítání postupně zapomeneš na nás i na to, že tenhle rozhovor proběhl. Vše, co ti bylo řečeno, máš uložené hluboko v mysli a vyjeví se to v pravý čas. Až napočítáš do sta, budeš pokračovat v pití čaje a...“

„Učení,“ upřesnil zženštilým hlasem její vysoký partner.

„Učení,“ zopakovala s povzdechem dívka, povýšenýma očima se zadívala na partnera a nervózně rozhodila rukama.

Eliška začala jak na rozkaz počítat. „Jedna, dva, tři...“

Vlasatý hezoun spokojeně přikývl a vstal. Dívka ho napodobila, avšak o poznání rychleji. Evidentně chtěla být z čajovny pryč co nejdřív. Odvrátila od Elišky tvář a měla se kvapně k odchodu, jenže byla ostře chycena svým doprovodem za ruku a zastavena, což u ní vyvolalo vlnu nespokojeného funění.

„... jedenáct, dvanáct, třináct...“

Mladý muž měl na tváři soucitný výraz, když se naposledy zadíval na Elišku. „Čekají tě velké zkoušky, ale ty to zvládneš, neboj se.“

„Ale prosím tě, odpusť si ty círáty!“ vybuchla dívka, čímž si vysloužila prudké popostrčení, kvůli kterému div neupadla.

„... devatenáct, dvacet, dvacet jedna...“

U klenutého průchodu do vstupní místnosti se muž ještě jednou ohlédl a spolu s dívkou vyšel ven z čajovny, přičemž se ozvalo trojitě zacinkání zvonečku zavěšeného nad dveřmi.

Netrvalo ani pár sekund a v čajovně znovu zavládl cílý ruch. Čajovníci jako by ožili a začali kmitat po podniku jako předtím. Počítající Elišky si nevšíмали, neboť viděli, že má před sebou rozložené učebnice a zřejmě se snaží jejich obsah nacpat do hlavy, i když jim to přišlo přinejmenším vtipné. Její hlasité odpočítávání jim spíš sedělo na látku prvního ročníku základní školy. Host jako host, dokud nás nebo ostatní hosty vyložené neohrožuje, řekl si liberálně smýšlející dredatý čajovník a nechal to být.

Počítání k jeho úlevě brzy skončilo.

III.

„Krávo blbá! Co měly ty ksichty znamenat?! Domluvily jsme se přece –“

„Sklapni, pizdo. Měla jsem tě radši střelit do hlavy a ušetřila bych si tenhle tyjáter!“

„Nějak moc mektáš na to, že půjdeš brzo před soud,“ vyhrkl dívčím hlasem pohledný dlouhán.

Jája si podrážděně odfrkla a přidala do kroku, čímž donutila zrychlit i jeho. Pomalu se od čajovny vzdalovali směrem ke kostelu svatého Jakuba. Jak se pomalu blížil večer, lidí kolem nich začalo přibývat.

„Stejně už je o mně rozhodnuto!“ vyprskla Jája vzpurně ve chvíli, kdy se zastavili před vchodem do kostela.

Pohrávala si s myšlenkou, že by utekla, ale dobře věděla, že by to nemělo smysl. Daleko by se nedostala a ještě by to bolestivě schytala. Ale opravdu na tom tak záleželo? Zemřít teď, nebo až za pár hodin? Tady mezi těmi lidmi by mohla ztropit pořádný zmatek! Jenže k čemu by jí to bylo? Její doprovod by si dokázal najít cestu odkudkoliv kamkoliv. Třeba i nazpět, aby jí zabránil v chystaném útěku. Praha byla magickými siločárami hustě protkaná a takřka neexistovalo místo, odkud by nešla dimenzionální trhlina otevřít.

„To záleží na tom, jestli moje rodina přežije,“ odsekl černovlasý hezoun a strčil do Jáji, aby prošla portálem do kostela a zbytečně nepostávala před ním. „Kdybys moji sestru tak sprostě nevyužila, tohle by se vůbec nemuselo stát! Sebe bych ti ještě možná odpustila –“

„Nekecej, ty čubko! Zamáčkla bys mě jako švába. A jak ráda!“

„Na to teda vem jed!“

Jak procházeli dveřmi, skoro se srazili s partičkou osmahlých cizinců, kteří byli hlasitým dohadováním páru lehce zaskočení.

Uvnitř kostela už o poznání ztichli. Oba věděli přesně, kam míří. Do kostelní zahrady, kde se touto dobou nemohl nikdo zdržovat. Museli najít místo, kde budou docela sami a kam nedosáhne oko Velkého Bratra – policejní পুলিশní kamery. Mladý muž nemohl dopustit, aby to, co se chystá provést, někdo zaznamenal.

Návštěvníkům kostela, povětšinou cizincům, nebylo vůbec divné, když pár suverénně překročil provazovou hranici ohraničující místo, kam až turisté mohou, a vstoupil do dveří v západní části chrámu. Ty vedly do sakristie, přes

kteřou se šlo dostat do chrámové zahrady. Kamery zde, na rozdíl například od Pražského Jezulátka, nehlídkovaly, což bylo jejich jediné štěstí.

Jakmile za nimi černovlasý muž zavřel, Jája se zastavila uprostřed sakristie a hodila po něm jedovatý pohled. „Nechčeš už s tou šarádou přestat?“

„Zmlkni a jdi na zahradu!“

Jája si opět odtažitě odfrkla a poslechla.

Muž ji s přimhouřenýma očima sledoval, avšak myšlenkami se toulal jinde. Proboha, snad jsme to předpokládali správně...! Když zachráním rodinu, Jája nikdy nepřivede Juditu k cizákům, nikdy ji nenechá otrávit mysl, nikdy z ní neudělá teroristu a nakonec ani zombii. Bude žít! Možná, pokud to tak dopadne. Ale nevíme, jak na to zareaguje kauzalita. Možná bude všechno jinak, až se vrátíme zpátky. Možná jsme na nějakou zásadní proměnnou opravdu zapomněli. S tímhle rizikem jsme do toho ale přece šli, ne? Shodli jsme se na tom přece všichni! Teď už je beztak pozdě na přehodnocování. Bohové, kolik by toho mohla změnit záchrana jediného života? Vlastně tři. Mámy, táty a Judity...

Vstoupili do obdélníkové zahrady ohraničené z jižní a západní strany kostelem a z východní strany vysokou zdí oddělující zahradu od dvorků obytných domů. Rostlo zde několik mohutných stromů rozkošatělých natolik, že i kdyby se je teď někdo snažil z nějaké střechy sledovat, nejspíš by ve svém úkolu kardinálně selhal.

„Nepovede se to,“ prohlásila Jája, když se ležerně opřela o kmen rozložitě lípy.

Muž se o ni jen krátce otřel nic neříkajícím výrazem a zkoumavě se rozhlížel kolem sebe. Nakonec přistoupil mezi dva stromy obtěžkané listím podzimmních barev, vytáhl z kapsy u kabátu špendlík a s menší nevolí se mírně píchł do místa mezi palcem a ukazováčkem. Prsty druhé ruky ránu stiskl a vytlačil z ní kapku krve, kterou nechal skápnout volně do vzduchu.

Jája věděla, co přijde. Zajiskření energie, ze kterého muž pomalu a trpělivě vytvořil dostatečně velkou trhlinu v čase a prostoru, která je přenesena zpátky do doby, z níž sem přišli. A tak se také dělo. Malý shluk zářivého světla pomalu rostl.

„Jsi hloupá,“ konstatovala suše Jája, i když před ní stál muž, a nevěřičně zakroutila hlavou. „A vždycky jsi byla! Důvěřivá a naivní. Aby taky ne, je ti kurva, patnáct! Copak ti nedochází, že tam na druhé straně na nás může čekat naprosto *cokoliv*? Dneškem jsi změnila dějiny, ať chceš, nebo ne!“

„Buď už zticha! Svých pár slov už sis odbyla, tak mlč,“ sykl nepřijemně muž, zatímco mu trhlina rostla pod rukama.

Jája se kousla do rtu. Můžeme tady zůstat, normálně dál žít, nestarat se o budoucnost, chtělo se jí říct, ale dobře věděla, že by se svými argumenty nespěla. To už probrali předtím jiní za ni.

„To bys přece spíš uvítala ne?“ promluvil po chvilce mlčení muž, když dokončil trhlinu a na dva kroky od ní poodstoupil. „Kdyby tam nebylo nic než zkáza. O tohle vám přece s Tizianem šlo. Tak proč se najednou bojíš, co tam najdeš?“

Neodpověděla.

Pohledný mladík k Jáje natáhl ruku. „Je čas.“

„To je šílené!“ zasyčela odbojně Jája, chvíli se zdráhala, ale nakonec pomalými krůčky přistoupila blíž. Muž ji chytil za ruku a s nebývalou silou ji sevřel, až bolestí vykvikla.

„Vstoupíme tam společně,“ oznámil jí.

Jája se zkoušela vykrotit. Při pohledu na vířící trhlinu ji zničehonic popadl děs a divoce s ní škulal. „Ne, já tam nechci! Proboha, může tam být konec! Konec! Nic! Nicota!“

Muž jí stiskl ruku ještě víc. „Tak se nicotě společně postavíme. Dvě Evy, co přišly do Ráje.“

„Jsi šílená!!“ zakřičela Jája a pokračovala dál ve svém snažení se vysmeknout, ale oproti síle partnera neměla nejmenší šanci.

„Já??“ vyhrkl muž a vybuchl v pohrdavý smích. „To TY jsi přece roztříštila civilizaci na kusy! TY jsi uvrhla svět do zkázy a smrti a nevědomky tak rozvázala ruce tomu rohatému hajzlovi! Ted' z tebe mluví jen strach. Ty se *bojíš* zemřít, Černá vdovo!“

Jája se pokusila o poslední zoufalý krok. Dočista povolila uzdu své schopnosti a s plnou silou se mu vrhla ke rtům, aby je políbila. To byl jediný způsob, jak zvrátit to, co se právě dělo. Muž takový čin ale čekal a dobře se na to připravil. Prudce uhnul a vrazil jí loket do žeber. Zlomila se v pase a vzlykla, čehož rychle využil, odrazil se a stáhl ji spolu s sebou do trhliny.

Na deštěm orosenou trávu dopadl lesklý, sytě červený list.

KAPITOLA I

HRAD BEZDĚZ, 3. KVĚTNA 2018, 20:50

Rafael se oběma rukama opíral o podokenní římsu a zachmuřeně pozoroval okolí pod hradem. Před pár minutami vydal řeholníkům na hradbách rozkaz zastavit palbu. Střeliva nebylo nazbyt, navíc zombie, které se škrábaly úděsným krpálem ke hradu, s nímž měli kdysi často potíže i turisté, každou chvíli sklouzly a skutálely se o pěkných pár metrů níž, kde je zastavil strom nebo kámen. Nedokázaly udržet rovnováhu tak snadno. Díky masivnímu pokropení olovem navíc zombiím překáželi v cestě jejich rozstřílení druhové a družky, přes jejichž ležící těla zakopávaly.

To ale nebyl hlavní důvod, proč kolem hradu zavládl dočasný klid zbraní. Zombie hnal především hlad. A když nemohly získat teplé, čerstvé maso, velice rády se spokojily i s masem svých zmasakrovaných soukmenovců, z nichž mnozí byli prudkou střelbou rozmašírováni doslova na prejt.

Řeholníci tak z oken purkrabského paláce mohli pozorovat, jak nad jedním nehybným tělem klečí průměrně tři až pět zombiků a ládují se tím, co z těla zbylo. Jak tak tu děsivou hostinu pozorovali, došli k závěru, že zombiím je jedno, jestli s kusem masa spolknou i trochu zahnívajících látek, plesnivější vyhlazělé maso či zda zrovna žvýkají ledvinu nebo játra. Připomínaly vyhladovělý kompars, který po dlouhém natáčení v zimě a dešti konečně pustili ke cateringu na dlouho očekávaný oběd. Jenže stejně jako kompars, i zombiíci očekávali spíš svičkovou á la Stroganoff než rizoto s kýblem hrachu z plechovky nebo zlevněné párky. Byla jen otázka času, než se část zombií nají a znovu se připojí k davu mířícímu na hrad.

Teď už nešlo o žádné pomalé nicky, kterým se člověk mohl postavit tváří v tvář s jednou pistolí. Teď řeholníci stáli před nebezpečně rychlými zrůdami, co si v ničem nezavdaly s nejrychlejšími běžci v plné formě.

Z nějakého neznámého důvodu zombie při poslední bitvě chytly druhý

dech. Konrád si byl jistý, že virus zmutoval. Nedokázal ale říct, proč až po takové době a zda fáze mutace může ještě pokročit. Možné bylo všechno.

„Naši lidé nemůžou být na hradbách pořád,“ odvážil se jako první promluvit Damián. „Ani kdybychom se střídali, tak ty hnijící hajzly všechny nevystřílíme. Navíc nám dojdou náboje. Už jich taky nemáme tolik. Zásoby se ztenčily o víc jak polovinu.“

„Alespoň ty bezděžské,“ dodala Verdana a doufala, že není z jejího hlasu příliš poznat, jak je nejistá. „Na Kokořině a Housece toho máme víc.“

„Ale něco udělat musíme už teď, v blízkých minutách,“ přidal se Oberon. „Až ty mrchy sežerou svoje padlé, vrhnou se na nás. Cítí nás. Vědí, že uvnitř téhle hory kamenů je spousta čerstvého masa. Půjdou po nás. Nezvládneme udržet hrady, je jich příliš mnoho. Brzy se dostanou až na nádvoří a nám nezbude, než zatarasit dveře.“

„Nebo se schovat v podzemí,“ doplnil se zdviženým prstem Bob.

„Jo, v podzemí,“ podtrhl myšlenku svého kolegy Tom.

Verdana vykoukla oknem zrovna ve chvíli, kdy jeden řádový ostrostřelec rozprskl hlavu dotírajícího zombíka o obrannou zeď, kus nad Čertovou věží. Pochopila, že zombie ze sebe vytvořily živý, nebo spíš nemrtvý žebřík a přelézají přes sebe na hrady.

„Začínají přelézat přes hrady,“ oznámila nahlas tak, aby ji slyšela celá místnost v druhém patře purkrabského paláce. „Už to nebude dlouho trvat.“

Lukrécie vzdorovitě dala ruce v bok. „To tu budeme jen tak nečinně stát a kafrat, zatímco nám hoří koudel u prdele? Kurvapes, tohle fakt miluju. Spousta sladkých řečiček a žádný činy.“

„Nebudeme nečinně stát,“ promluvil po dlouhé době Rafael a jeho hlas zněl odhodlaně, avšak bedlivý posluchač v něm mohl zachytit podtón nejistoty. Otočil se na Lukrécii, narovnal hlavu a pozvedl obočí. „To nikdy nebyl náš styl, Lukrécie.“

Věčně militantně naladěná blondýna chtěla něco říct, ale raději zmlkla a uhnula pohledem.

Rafael se obrátil čelem k ostatním řeholníkům, kteří mu stáli za zády. „Jaké máme možnosti?“

„Zapnout ochranný štít,“ vyhrkl Oberon a doufal, že nezněl příliš bázlivě.

„Aspoň do doby, než obnovíme telefonické spojení s Hobitem,“ dodala Verdana.

„Nepamatuji se, že by síť za tu dobu, co jsme tady, někdy vypadla,“ zavrčel nedůvěřivě Rafael.

„To je pravda, stalo se to poprvé,“ zaskřehotal Bob.

„Poprvé,“ doplnil ho Tom, sklonil bradu a zimomřivě se zatřásl.

„Dám krk a kozy navrch na to, že za to může Černá vdova!“ supěla Lukrécie a vrhla po Představeném naježený pohled.

„Proč ta? Je přece pod zámekem, ne?“ zeptala se opatrně Verdana a nápadně se na Rafaela zadívala. Představený si vyměnil krátký pohled s Damiánem, který pravdu znal, a zhluboka se nadechl.

„Cestou sem z bojiště mi volal Láďa, že prý jsem poslal Vergila na Housku, aby ho vystřídal ve hlídání.“

Lukrécii se blýsklo v očích. „Ale takový rozkaz jsi nevydal. Byla jsem přece pořád s tebou!“

„A Vergil určitě nikam neodjížděl,“ přisadila si Verdana. „Viděla jsem ho chvíli předtím, než nemrtví chytili druhý dech.“

Rafael chtěl promluvit, ale když otevřel ústa, z hradeb se ozvala další střelba. Trvala asi deset vteřin, načež utichla a byl slyšet dusot několika párů nohou přesouvajících se po hradbách.

„Já vím,“ řekl unaveně Představený a znovu se zadíval z okna směrem na Máchovo jezero. „Nebyl to Vergil. Byla to Eliška, která na sebe vzala jeho podobu.“

„Kurva!“ křikla Lukrécie.

Damián se zhluboka nadechl a bezděčně pokýval hlavou. Tušil to už ve chvíli, kdy Rafael telefonoval z auta s Láďou, když ujížděli k Bezdězu. Těsně předtím, než se telefonní síť zhroutila. Pak už nebylo možné se s Houskou jakkoliv spojit.

„Ona chce Jáju zabít?“ Verdana zněla, jako by jí takhle možnost připadala až děsivě málo pravděpodobná. „Ale... vždyt'... proč?“

Rafael se k ní obrátil a chtěl něco zprudka odseknout, ale najednou mu k jeho nezměrnému překvapení došlo, že vlastně neví, co chtěl říct. Připadal si až podivně zmatený. Tu myšlenku měl už přece delší dobu na jazyku, připravoval si ji, převaloval ji v ústech jako lahodný bonbón, a teď, když ji měl vyslovit, mu zničehonic vyklouzla a zmizela do ztracena. Nechápatě svažtil obočí a rozpačitě se rozhlédl po místnosti. Ostatní ho napjatě sledovali a čekali, s čím přijde.

Představený si musel zachovat tvář. „Přece kvůli nim,“ řekl a kývl rozježenou vousatou bradou směrem k pomalu se blížícím zombiím. „Je to Jájino dílo.“

Řeholníci čekali hlubší pointu, ale nikdo nic nenamítal.

„A uděláme s tím teda něco?“ ozvala se znovu Lukrécie a našťvaně udeřila pěstmi do starého dubového stolu. „Nebo počkáme, až nám milostpáni zaklepou na bránu?“

Rafael se podíval na hodinky. „Bobe,“ zamručel. „Na jak dlouho máme energii v zásobnících?“

Vědci došlo, že se Představený ptá kvůli ochrannému štítu. „Asi na osmačtyřicet hodin, spíš méně. Bouřek za poslední dobu ubylo, takže jsme nemohli –“

„Damiáne, naříd' polovině obránců, aby se stáhli,“ řekl Rafael a přehoupil se pohledem na ostatní a zaměřil Lukrécii. „Jdi na hradby,“ nařídil jí. „Když se telefonní síť do hodiny neobnoví a my nezjistíme, co je s těmi, co to nestihli, zapneme ochranný štít a přesuneme se do podzemí.“

„A co Hobit a Eliška?“ vyhrkl Bob horlivě.

„Jo, co Hobit a Eliška?“ sekundoval mu zdatně Tom.

Rafael dvojici vědátorů věnoval úsečný nevraživý pohled a pevným krokem odešel z místnosti pryč. Lukrécie ho hned následovala. Měla natolik bojovnou náladu, že svým těžko zkrotitelným zápalem vyvolala mnohým z postávajících řeholníků pot na čele. Jakmile je opustila, v místnosti opět zavládl odpudivě vlezlý chlad.

Když Rafael dorazil k Vandě a Kerberovi, pekelný pes stál v bojové pozici před bránou a našťvaně vrčel. Byl nedočkavý. Kdyby mu to dovolili, rozrazil by bránu, až by z ní létaly třísky, a vrhl se mezi tu odporně zapáchající masu nemrtvých a rozséval mezi nimi zkázu, dokud by k zemi nepadl poslední uhnílý úd.

Jenže to mu Rafael nemohl dovolit. Ne že by Hádovu strážci nedůvěřoval, ale nemrtvých byly tisíce, a to znamenalo problém i pro takového řízka, jakým byl Kerberos. Teprve před půlhodinou se unavil a přestal štěkat. Od té doby jen vrčel. Pach lidských zdechlin ho dováděl k šílenství. Sem tam se otočil k Vandě, jestli si to třeba nerozmyslí a nevydá mu příkaz, ale ta trpělivě seděla na nádvoří a pozorovala ho.

Teď, když kolem nich prošla Lukrécie směrem na hradby a Rafael se postavil vedle Vandy, došlo jí, že pro ni bude mít nějaký úkol.

„K čemu jste tam nahoře dospěli?“ předběhla ho.

„Spočítali jsme mrtvé a... nezvěstné.“

„Kolik mrtvých a kdo?“ zeptala se pevným hlasem, ale zároveň se bála slyšet každé jméno, které mu vyjde z úst.

„Zatím máme jasno o čtyřech mrtvých. Arlena, Fichtl, Krista, Tristan...“

„A nezvěstní?“

„Elena, Vergil, Dotspock, Fikejz, Grácie... Eliška.“

„O Elišku strach nemám. Ta si umí poradit. Přemění se v nějakého zombíka a je v klidu. V mezích jejich možností. Je to chytrá holka.“ Vanda se záměrně snažila nemyslet na své padlé kolegy a přátele řeholníky, neboť se obávala, že by propadla ještě větší sklíčenosti, než jaká s ní dosud uvnitř nezápadně lomcovala. „Telefon pořád nefunguje. Zkoušela jsem volat Eleně.“

„Proto jsem tady,“ řekl a obrátil se k ní čelem. „Jestli nemrtví znásobí svůj nápor na Bezděz, hrad padne. Až se tak stane, zapnu ochranný štít. Podle Boba a Toma vydrží sotva dva dny. Přesně tolik budeš mít na to, abys pro mě zjistila, co se stalo na Housce. Prorazíš jejich řady, využiješ jejich zmatení a Kerberos ti proklestí cestu k hradu. Musím vědět, co se tam stalo. Nejspíš tam najdeš i Elišku. Doufám...“

„Proč myslíš?“

Rafael jí věnoval jeden ze svých přísných pohledů, kterým naznačoval, že nemá v plánu odpovídat. „Zvládne to Kerberos? Jejich řady se táhnou skoro až k silnici na Doksy. Podle mého odhadu jich kolem hradu je přes třicet tisíc.“

„Když poběží, zvládne to,“ utvrdila ho neochvějně. „V noci vidí možná ještě líp než ve dne. Nezapomeň, odkud pochází.“

„Skvěle.“

„Rafe?“

„Hm?“

„Proč nepočkáme na Jeronýma, až se vrátí s Macíkem?“

V tu chvíli se k nim otočil Kerberos a tři páry očí ve tmě zasvítily jak plnoucí lucerny. Když viděl, že se rozkazu k útoku nejspíš nedočká, obrátil se zpět čelem k bráně.

„Řekl bych, že Jeroným dělá pod kopcem všecko pro to, aby se sem dostalo co nejmíň nemrtváků,“ uvažoval Rafael. „Ale nemám si to jak ověřit, nemám kontakt s Hobitem, aby mi to potvrdil. A Macík se vrátí až ve chvíli, kdy mu začnou docházet baterie. Pak nebude nejmíň den schopný provozu, než ho nabijeme. Pokud vůbec bude z čeho. Energii nejspíš sežere ochranná bariéra...“

„To mi stačí...“

„Bud' připravená,“ řekl, otočil se a zamířil k hradbám. *Ještě mám v zásobě jednu možnost...*

HRAD HOUSKA, 21:05

„No konečně, do prdele práce!“

Hobit dlouze vzdychl jak zasloužilý mrož, přestal se krčit a úlevně dosedl na tvrdou zem, aniž bral ohledy na kostrč. Nohy už ze samého krčení skoro necítil. Než zase vstane a vyzkouší, zda i ostatní věci fungují, jak mají, může si dopřát malý oddech. Musí. Stejně by teď nebyl schopný dát se do běhu. Ani do chůze.

Po dlouhém a vyčerpávajícím hrabání se v elektronickém srdci řádového počítače, na jehož složitý vnitřek si svítil jen za pomoci baterky z Ikey na ruční pohon, dosáhl po mnoha nesnázích a sprostých kletbách kýženého vítězství nad nečekaným technickým kiksem a nahodil systém zpátky. Neměl tušení, co mohlo jeho výpadek způsobit. Nic podobného se mu nikdy nestalo, a to ani ve Skrýši, kde k podobným excesům nedocházelo ani při maximálním přetížení sítě.

Když konečně odpočatě vstal, zkontroloval dieselagregát, navázal spojení se satelitem a pokusil se nahodit telefonní síť.

Když se znaveně usadil do židle, rozum mu velel, aby okamžitě po připojení zjistil, jak jsou na tom řeholníci v boji s nemrtvými, ale vlastně nepochyboval, že by mohlo něco být špatně. Jenže systém nabíhal poněkud pomaleji a on si v té chvíli zpětně uvědomil, co vlastně předcházelo výpadku systému.

Výstřel.

A střelba vycházela odněkud z hradu.

Vydal se předtím zjistit, o co šlo, ale moc daleko nedošel. Počítač mu za jeho zády klekl a s ním i všechno ostatní. Musel se rychle vrátit a od té doby na výstřel zapomněl. Prostě ho odsunul na vedlejší kolej. Pro Řád nebylo možné, aby fungoval bez satelitní podpory, takže se musel okamžitě vrhnout do oprav, i kdyby za oknem padaly trakaře. Zvlášť když spadla i telefonní síť. Bez ní bude boj s nemrtvými dezorganizován.

Ted' už ale čas měl. Možnost, že by mohlo být už příliš pozdě, si nepřipouštěl. Protáhl si nohy, vytáhl ze šuplete svůj glock a trochu s obavou se vypravil prozkoumat spodní patra hradu. Nejprve chtěl zkontrolovat Láďu a věžeňkyni. Nenapadalo ho, kdo jiný by mohl střílet, než Láďa.

Čím víc se blížil k hradnímu žaláři, tím byl nervóznější. Proč by Láďa vlastně střílel? Na koho? A proč? Hobit měl dokonce pocit, že těch výstřelů bylo víc. Nedokázal to však říct zcela přesně.

Pohled na mrtvého Lád'u v tratolišti krve byl jako ledová sprcha kapalným dusíkem. Když se k tomu přidaly otevřené dveře od žaláře a prázdná kobka, šlo takřka o smrtící koktejl, který ajťák musel zřeknutí vypít do dna.

Sprostě zaklel, trhl sebou a vybičoval své zavalité tělo k úctyhodné rychlosti. Vyběhl z podzemí a namířil si to rovnou do kaple, kde byl uskladněný i elixír. Sebral odtud pro jistotu pět flakónků namísto jednoho takovým fofrem, že mu div nepopadaly na zem, a upaloval zpátky k Lád'ovi, přičemž cestou zběsile odzátkovával jeden uzávěr za druhým.

S odpořem se vyhnul sytě šarlatové kaluži krve a za doprovodu vulgarit, které ze sebe chvějícím se hlasem plival, opatrně vyhledal díru po kulce a vylil do ní obsah jedné nádoby. Poté Lád'ovi podložil hlavu, otevřel mu ústa a pomalu do nich vлил životodárnou tekutinu z druhého flakónku. Pot, který mu z prodělaného šoku vyrašil na čele, už mu úspěšně stékal do očí a nepříjemně pátil, nemluvě o tom, že se mu ruce třásly jak Jáva během erupce Krakatoy.

Pokoušely se o něj mrákoty. Teď ale musel nějakou dobu čekat, než začne elixír účinkovat.

„Do prdele, to je zase den!“ zaúpěl a ztěžka usedl na Lád'ovu židli, až se pod ním povážlivě prohnula. Ten metrák a pár drobných k tomu byl na jeho postavě prostě znát.

Seřel si pot z čela do trika a přistihl se, že začíná zapáchat i sám sobě. Odložil zbylé tři flakónky na stůl a odvrátil oči od Ládi. Zjistil, že se mu při pohledu na krev opět dělá zle – tohle byl jeden z důvodů, proč Hobit nikdy nechodil do akce. Z krve se mu často dělalo šoufl, a to mnohdy i natolik, že omdlával. Teď měl co dělat, aby se dokázal vybičovat k tomu, aby se udržel na nohou.

Marně se snažil vzpomenout si, jak dlouho má nechat elixír účinkovat, než se raněný či v jeho případě mrtvý probere zpátky k životu. Tušil však, že určitě jde o desítky minut. Za tu dobu mohl stihnout přinejmenším diagnostiku systému a analýzu, která by mu dala odpověď na to, proč se systém vlastně zhroutil. Už teď mu bylo jasné, že muselo dojít buď k obřímu zkratu, nebo k takovému nashromáždění energie, že se systém nebyvale přetížil a spadl. To by ale také znamenalo, že možná shořela část komponent nezbytných k chodu celého systému, což věštilo podstatně hlubší komplikace.

Během sezení na Lád'ově židli se mu srdce pomalu uklidňovalo a rozléta-

né myšlenky se pozvolna začaly usazovat zpátky. Následkem toho si uvědomil, že stále netuší, kdo mohl na Láďu vystřelit. *Jája? Kde by vzala zbraň? Stočil hlavu k Láďovi a všiml si, že řádový vrátný má svou pistoli stále u sebe – u pasu v pouzdru. Nikdo mu ji neukradl. Jestli ho vážně zabila Jája, tak jakou zbraní ho vlastně střelila, když ne jeho vlastní?* Poškrabal se na týlu a nechápavě mžoural rybíma očkama do prázdna.

Zvedl se, zvědavě prohlédl Jájínu kobku a zmateně se vymotal zpátky do chodby.

„Jsem tu za chvíli, nikam... nechod“, vyhrkl vyplašeně ve chvíli, kdy periferním viděním zahlédl lesk Láďovy sražené krve.

Vyběhl z podzemí a rychlými kroky zamířil zpátky k počítači, přičemž se celou cestu pátravě rozhlížel kolem sebe. Měl za to, že by Jája i po tak dlouhé době mohla být stále ještě na hradě. Nedovedl si to odůvodnit, ale už jen při té představě mu hnědly kalhoty.

Prst měl po celou dobu svého zbrklého ústupu do serverovny na spoušti.

LESY KOLEM BEZDĚZU, 21:39

Vergil musel zastavit. Dál už běžet nedokázal. Byl si jistý, že podal životní výkon. Kdyby tak byl Zbyškem! Zombie, ačkoliv dokázaly vyvinout stejnou rychlost jako člověk, se Zbyškovi přesto rovnat nemohly. Dokázal běžet dvakrát až třikrát rychleji než běžný smrtelník a dlouhé vzdálenosti pro něj nebyly žádnou velkou překážkou.

Vergil se nechtěl příliš vzdálit od Bezdězu. Už kvůli tomu, že s hrůzou zjistil, že mu nefunguje telefon. A to si byl jistý, že ho nevystavil žádnému nárazu ani nepřiměřenému tlaku. Varianta, že by vina mohla být i na straně poskytovatele, mu došla teprve tehdy, když se zastavil.

Stál v borovém lese, v polovině cesty směrem na Doksy, a snažil se popadnout dech. Na pár sekund ho ale zadržel, aby se ujistil, že za sebou neslyší ničí kroky. Byl si docela jistý, že nemrtví chytili jeho stopu, nejspíš se jim ale ztratil za Malým Bezdězem. Spokojený s vývojem situace za svými zády vykročil k úpatí kopečku na malém rozcestí, sípaje přitom za čtyři takové řeholníky. Sedl si a přemítal, co by měl udělat teď. Prozatím jen neřízeně utíkal a tušil pouze směr, kterým pádil. Zkusil znovu použít telefon, ale ten byl stejně hluchý jako předtím.

Bílý kód stihl ještě zaznamenat.

S „Bílým kódem“ se nežertuje. Nikdy. A pokud jde o Rafaela, tak už vůbec ne. Vergil samozřejmě věděl, proč ho Představený vyhlásil, ale nechápal, kde v sobě zombie vzaly tu schopnost zničehonic přeskochit z módu postiženého lenochoda na nabuzeného predátora. Dělo se tu něco, s čím Řád nepočítal a proti čemu neměl účinnou obranu.

Když se řeholníci začali stahovat, měl tu smůlu, že se musel vydat jiným směrem, jinak by vkročil do cesty hladové zapáchající hordě. Takhle unikal zhruba jen desítky nemrtváků, kterým možná zatím zdrhl, ale byla tu velká pravděpodobnost, že si ho brzy vyčenicají. V pistoli mu zbývalo ještě pár nábojů, ale rozhodně ne tolik, aby s nimi dožil dalšího dne mimo hrad.

Využil toho, že padla noc, a vydal se tmavým lesním porostem na louku, o níž věděl, že tam je. Praskající jehličí ho často prozrazovalo na metry daleko, ale naštěstí se žádné zombii do cesty nepřipletl. V jeden okamžik zahlédl něco mihnout se ve tmě, ale bylo to dobrých dvě stě metrů před ním. Nejspíš šlo o zbloudilé zombie, které sice mířily k Bezdězu, ale nemohly zachytit jeho pach – snažil se totiž chodit tak, aby vítr zanášel jeho pižmovou stopu do míst, odkud mu podle jeho soudu hrozí nejmenší nebezpečí. Proto často kličkoval a zamotával se do pavučin, bořil se po kotníky do rašelinišť a nechával si tělo všemožně ošlehávat neviditelnými smrkovými větvičkami.

Konečně se dostal z lesa ven a vstoupil na louku. Kromě dvou siluet velmi vzdálených zombií žádnou jinou neviděl. Doufal, že ho zrak i přes částečné postižení oka nezklame, a příkrčený vběhl na louku. Za chvíli dobře uvidí na Bezděz a bude se modlit, aby z něj vycházelo nějaké světlo. Třeba jen malinké, ale potřeboval mít jistotu, že to ostatní řeholníci na rozdíl od něj stihli. Možná se Rafael dovtipil, že on i případní další, co to nestihli, potřebují vědět, že Bezděz je stále v rukou Řádu, a pověří někoho neustálou světelnou signalizací, co mají dělat a jaké jsou pokyny pro stav, který nastal.

Jenže Bezděz příliš osvětlený nebyl. V purkrabském paláci sice viděl náznak jakéhosi světélka, ale že by bylo nějak extra velké, to říct nedovedl. K signalizaci se nikdo neodhodlal, což Vergila naštvalo i zklamalo zároveň.

Vtom však zahlédl, že dobrý půlkilometr před ním v lese světlo je. A ne jen tak ledajaké. Pohybovalo se. Povšiml si také, že kolem něj tančí až příliš živé stíny, které dozajista nejsou tím, čím by se na první pohled zdály. Černé siluety divoce pobíhaly kolem zdroje světla a téměř pokaždé, když se přiblížily až příliš, vzplály. To je ale neodradilo a dorážely dál, dokud je plameny zcela nepohltily. Za zdrojem pohyblivého ohně zahlédl malé ohýnky zachvacu-

jící několik větví okolostojících smrků a borovic a jasně patrnou dohořívající cestičku zkroucených těl připomínající spáleniště na skládce.

„Elena...!“

Dívka zaklela. Doufala, že nezapálí les. Některé ohně, které vyslala proti nemrtvým, se nebezpečně uchytily na několika křoviskách a větvích a hrozilo, že způsobí katastrofu. Nestíhala se bránit proti neúnavně útočícím hroudám shnilého masa a zároveň hlídat, kam přesně ohně metá. Věděla, že by se zombií dokázala zbavit celkem snadno jedním velkým ohnivým výbuchem, ale to znamenalo všechno kolem sebe na desítky, ba stovky metrů zapálit. Nemluvě o tom, že by ji to pořádně unavilo.

Zombie byly pořád zombiemi, nedokázaly uvažovat jako smečka. Neobkličovaly ji, pořád útočily z jednoho směru. Zatímco obyčejný člověk by před ní v její současné podobě dal nohy na ramena, nemrtví se soustředili jen na pohybuující se maso a vůbec je nezajímalo, že je celá zahalená plameny a postupně všechny, kteří se k ní přiblíží, posílá na pomalou smrt. *I když v jejich případě se už o smrti nedá mluvit.*

Získala pár sekund pro sebe a všimla si, že řady zombií prořídly. Zbývalo jich už jen pár a žádné další odnikud nepřicházely. Jeden z nemrtvých, vysoký muž ve špinavém potrhaném obleku, s jizvou přes celý obličej, vykousnutým dolním rtem a sedřenou kůží na rukou, se chopil příležitosti a vrhl se Eleně po krku. Řeholnice si přestala všímat dvojice, která po ní hladově pošilhávala zleva, natáhla pravačku směrem k muži v kvádru od Armaniho a sežehla ho prudkým plamenem. Muž nelidsky zavřeštěl, ale i přes neskutečný žár neuhnul z cesty ani o centimetr. Řítil se přímo na ni. Musela uskočit a učinila tak právě včas, neboť se o ni ramenem lehce oťel a potřísnil ji svým škvařícím se masem. Podrazila mu nohu, takže jako živá pochodeň vrazil do dalších zombií, které měly na Elenu spadeno – do obtlouzlého chlapce s pahýlem levé ruky a staré ženy v typicky babičkovském oblečení. Tlustého kluka svalil na zem, takže už hořeli oba, zatímco naježená babice je od sebe s nebyvalou silou odstrčila, vrískla, až se v Eleně hnula žluč, a vrhla se po řeholnici s napřaženými hnáty. Při pohledu na rozlámané nehty a kostnaté prsty Elena nepochybovala, že by jí rozřízly krk snadněji, než se krájí chleba.

Zrovna když se chystala srazit vrískající babiznu, pod nohy se jí připletl jakýsi klacek, nešikovně se vzpříčil, zablokoval jí nohy a Elena s kletbou na jazyku spadla na záda. Babice postupovala pořád stejně rychle, takže byla rá-

zem nad Elenou, jako trénovaný atlet ohnula tělo, až hlasitě zakřupala páteř, a ohnala se řeholnici po krku.

„Leda hovno!!“ vykřikla Elena a v poslední chvíli zachytila babizninu šlachovitou hnátu. Oči řeholnice mající dosud svou barvu, zrudly a získaly tak stejný odstín jako oheň, který kolem ní vytvářel pekelnou auru. Elenin osobní štít vzplál s dosud nevídanou intenzitou a škvařil čipernou babici „zažíva“. Pach masa stravovaného plameny ji naplno udeřil do nosu. Sice už si na něj za ta léta trochu zvykla, ale nikdy jej necítila z takové blízkosti. Kůže na těle začala babici bleskově hnědnout a prskat a tuk z jejího nahnílého masa skapával Eleně přímo na tělo. Kdyby ji pud sebezáchovy tolik nevybičoval k obraně života, už dávno by se pozvracela. Z obličejů nemrtvé brzy nezbylo nic než ožehlá lebka, z níž slezlo všechno maso. Ve chvíli, kdy stařeně vzplál mozek, tlak na Eleny povolil a řeholnice ji tak mohla svalit na stranu. S hrůzou si uvědomila, že zapálila smrk, který měla před sebou. Proto přes hlasitý praskot větviček pohlcovaných plameny zaslechla přicházející kroky za svými zády až ve chvíli, kdy spolu s nimi přivanul i zápach věštící zombii.

Vtom vzduchem zazněl výstřel.

Elena vyjekla a zprudka vyskočila zpátky na nohy. Na místo, kde předtím ležela, se s hlasitým žuchnutím svalila zombie muže ve středních letech. Měl prostřelenou hlavu. Kdyby mu kulka nepočechrala hřebínek, určitě by ji překvapil a možná i zabil. To s jistotou říct nedokázala. Vyplašeně zvedla hlavu a zaostřila zrak do míst, odkud výstřel zazněl.

„Pěkný večer vinšuju,“ pozdravil ji suše Vergil a ohlížel se kolem sebe, zda odněkud nepřiběhne další nemrtvý, o kterém dosud nevěděli.

„Vergile...!“ vyhrkla Elena, oklepala se, vztáhla ruce k hořícímu smrku a stáhnutím prstů k sobě plameny udusila. Oheň zmizel a okolí se znovu ponořilo do relativní tmy. Po dalších nemrtvých nebylo ani vidu ani slechu. Aspoň prozatím.

„Sakra, ženská, kolik jsi jich cestou sem zabila? Půlku města?!“

Elena se nedopatřením dotkla zasychajícího smradlavého tuku na svém oblečení a zhnuseně si odplivla. „Myslíš, že jsem měla čas to počítat?“

Vergil si odfrkl. „Co se to s těmi zombiemi stalo, kurva drát?“

„Chytily druhý dech. Nejsem odbornice na nemrtvé hnusný lidi, ale řekla bych, že ten virus nějak zmutoval.“

„Bezva...“ zavrčel Vergil. „Kdo to ještě nestihl?“

„Myslíš vrátit se do hradu? Copak já vím?! Měla jsem co dělat, abych si zachránila holou prdel!“

Schoval zbraň do pouzdra u opasku a ohlédl se směrem k Bezdězu. „Napadá tě, jak se dostaneme do hradu za ostatními?“

„Myslíš nápadně, nebo nenápadně?“ popíchla ho ironicky.

„Pokud možno bez okázalého doprovodu těch hniječích hajzlů.“

„Jak vůbec víš, že to naši zvládlí, hm?“

„Slyšel jsem odjíždět auta. Ale je fakt, že to nemuseli stihnout všichni.“

„Do prdele!“ Elena zaklela a ruce jí znovu vztekem zaplály. Rychle se uklidnila, aby je neprozradila. „Tak jim zavolej. Já na to ještě neměla čas.“

„To bude možná ten problém,“ ušklíbl se Vergil, vytáhl telefon z kapsy a demonstrativně s ním zakýval ze strany na stranu. „Nikomu se dovolat nejde. Telefon je hluchý jak moje devadesátiletá babička. Tedy, kdyby ještě žila, jak jinak.“

„Třeba ještě žije,“ rýpla si Elena a kývla bradou na zuhelnatělé zbytky do-
rážlivé babice.

„Hahaha,“ zacukal chmýřím pod nosem Vergil. „Nějaké nápady, co dál?“

Řeholnice zkusila použít svůj telefon, ale její zachránce měl pravdu. Síť nebyla k dispozici.

„Byla by blbost čekat až do rána...“ uvažovala nahlas Elena, když sledovala měsíc zacházející za mraky. „Hm... něco mě napadlo.“

Grácie sledovala pochodující zombie. Byly jich stovky, spíš tisíce. Její noční vidění sice nevidělo za roh a přes kopec, ale vzhledem k tomu, jak dlouho už kolem ní proudily, došla k názoru, že nemá šanci se skrz ně v tuto chvíli dostat. Musí zůstat, kde je, i když měla tu výhodu, že pro ni tma nebyla překážkou.

Seděla na větvi vysokého smrku, kam se jí stěží podařilo před dvěma hodinami vyhrabat, a čekala, že jí někdo podá informace, co se bude dít dál. Jenže telefon dlouho mlčel, a když z něj zkoušela sama zavolat, dostalo se jí nemilého překvapení. Síť nefungovala. Slyšela jen dlouhou šumivou reklamu na ticho. S tím souvisel i fakt, že pokud nefungovala síť, nešlo se spojit ani se satelitem, a ten tudíž nemohl udat centrále na Housece její přesnou polohu podle telefonu.

Zkoušela spočítat, kolik metrů nad zemí vlastně je. V odhadech si nevěřila, ale dobrých deset to bylo určitě. Skrz mezeru mezi stromy perfektně viděla na jihozápadní část Bezdězu, ale ten pohled se jí nelíbil. Zombie vedle zombie. Na hradě probíhal odboj, ale jak pochopila, šlo jen o zdržovací taktiku. Rozstřílení nemrtví, hned jak padli k zemi, se stali takřka půlnoční svačinkou

pro své hladové soukmenovce. *Munice nevydrží navěky... Rafael bude muset něco podniknout. Ale co?*

Podívala se pod sebe. Kolem stromu, na kterém seděla, procházely každou chvíli nějaké zombie. Tuhle schovku si vybrala z více důvodů – hlavně byl především ten, že kdekoliv na zemi, ať už by šlo o zarostlou louku, jeskyni nebo třeba prázdný dům ve vsi pod hradem, by byla neustále v ohrožení. Kam dojde noha nemrtvého, tam není bezpečno. Tohle místo znamenalo relativní bezpečí. Vysoko ve větvích stromů navíc nehrozilo, že by nemrtví ucítili její pach.

Les tajemně šuměl, jak se jím proháněl zklidněný chladný vítr, a umocňoval tak její přesvědčení, že vylézt sem určitě bylo nejrozumnějším řešením.

Náhle si všimla, že se jedna ze zombií těsně pod ní zastavila, překročila vyčuhující kořen, začenichala kolem sebe a ke Gráciině hrůze pomalu zvedla hlavu k nebesům. V řeholnici by se teď krve nedořezal! Srdce se jí rozbušilo jak zvon. Vyděšeně sevřela kmen, o který se opírala, a třeštila na nemrtvého vytrěštěné oči. Otláčený zadek, který se už nějakou dobu naléhavě ozyval, najednou úplně vypustila z hlavy. Zombie ji vidět nemohla, ale soudě podle toho, jak dlouho pod stromem stála, ji ucítila.

Zmiz! Vypadni! Ser na to! Grácie si pomalu a opatrně setřela pot z čela do rukávu, aby ani kapička neukápla. To by se pak nemrtváka dozajista nezbavila a možná by na sebe přilákala i daleko větší pozornost. Zombie na ni upírala dlouhý prázdný pohled, přičemž celou dobu měla otevřenou pusku, na níž bylo patrné, že dolní čelist se zčásti vykloubila z lebky. Ruce visely volně podél těla a nemrtvý už zdaleka nepřipomínal tu energickou a nadlidsky rychlou bytost z dnešního odpoledne, která nečekaně zahнала řeholníky zpátky do hradu. Tedy, jen některé.

Nemrtvák sebou náhle zacukal, podrážděně zavrčel a dal se do kroku směrem k Bezdězu. Grácie si zhluboka oddychla. Ještě chvíli ho nedůvěřivě sledovala, zda se třeba na poslední chvíli neobrátí, ale měla štěstí. Rozbušené srdce pomalu zase nacházelo svůj klid. Raději si ani nechtěla představit, kolik řeholníků mohlo takhle zůstat venku jako ona. A kolik z nich se stihlo schovat. A kolik nestihlo...

Usilovně přemýšlela, jak by se odtud mohla dostat, protože až vyjde slunce, nemrtví si jí všimnou. A vůbec nechtěla domýšlet, co všechno by mohli udělat pro to, aby se k ní dostali.

Rafaeli, ksakru! Udělej něco!

STANOVIŠTĚ GAMA, PRAŽSKÉ BAROKNÍ OPEVNĚNÍ, 15:15

„Gratuluju ti. Úspěšně jsi nám odřízla jedinou cestu ven.“

„Byl bys radši, kdyby se sem všichni zvenku nakvartýrovali?!“

Jakmile Jackson jízlivou poznámku vyslovil, ihned toho litoval. Poškrábal se na zaprášeném temeni a povzdychl si. „Promiň.“

„V pohodě,“ řekla Marika a rozsvítila baterku – jediné světlo, které měli k dispozici kromě telefonu, který uvnitř komplexu z nějakého důvodu nefungoval.

Upírka konečně pohlédla na plný dosah spoušti, kterou způsobila. Ve vzduchu stále ještě vířil prach, který se nestačil usadit, přestože od výbuchu už uplynulo několik minut. Chodba i se vchodem do stanoviště Gama byla celá zavalená a určitě nehrozilo, že by se tudy v blízkých hodinách kdokoli dostal skrz. Když oba nastražili uši, zaslechli vzdálené zvuky, které napovídaly, že se nemrtví pokoušejí dostat dovnitř. Marika netušila, jak moc jsou úspěšní, ale byla realistka a nevěřila, že by vyvinuli tolik síly a inteligence, aby se vypořádali s následky zavalení.

Všimla si, že Jackson má ve tváři stále ještě vyplašený výraz. „Klid, nedostanou se sem. I kdyby jich tam byly stovky.“

„Mně nejde přece *o ně*,“ zdůraznil Jackson, zatímco si čistil obličej od prachu. „Ale *o nás*. Už jsem to říkal předtím a řeknu to ještě jednou. Jsme tu uvězněni jak krysa ve skleněném labyrintu nějakého studenta přírodních věd. A teď ta horší zpráva – začínám mít hlad. A taky žízeň, abych nezapomněl...“

„Já mám žízeň pořád,“ utrousila Marika a Jackson okamžitě poznal, jak to myslí.

„Jak dlouho nám vydrží ta baterka?“

„To chceš po mně moc,“ řekla Marika a začala svítit kolem sebe. Když se v komplexu prve zorientovala, zhruba si pamatovala, kde co je. Teď po víkendu byla ale spousta věcí jinak.

Jackson vdechl prach a zakašlal. „Za chvíli tu bude nedýchateľno.“

Marika se protlačila skrz část trosek spadlého stropu, překročila pomačkanou železnou konstrukci a posvítla baterkou do tmavých míst na druhém konci místnosti.

„Začneme hledat nouzový východ. Jsem přesvědčená o tom, že tu nějaký musí být. Vždycky je. Řád si na tomhle vždycky zakládal. Ve Skrýši jich je hned několik, na Křivoklátu byl taky, stejně tak na Karlštejně... co myslíš?“

Zasvítla na Jacksona zrovna v momentě, kdy si třel zaprášená skříčka

o neméně zaprášený rukáv. „Možná máš pravdu, ale bez plánů tohohle místa těžko něco zmůžeme. Navíc klidně může být taky zavalený. Nezapomeň, že to tu už jednou vybuchlo. Možná si Jája dala záležet, aby ten východ nikdo nenašel.“

„Blbost,“ oponovala s klidným hlasem upírka. „Černou vdovu v tu chvíli vůbec nenapadlo, že se sem dostaneme. Určitě to vůbec neřešila. Pojď, pusťme se do hledání.“

Jackson si k sobě přitáhl jedinou tašku, kterou s sebou měli, a i když do ní Marika právě nesvítla, zalovil v ní naslepo. Sice tušil, že mezi těmi zbraněmi nejspíš nenajde, co hledá, ale přesto to zkusil. „Poslyš, nebrali jsme si žádné pití ani jídlo, že ne?“

Marika podle zvuků poznala, že se vědátor hrabe v tašce se zbraněmi. „Ne. Tak nějak se počítalo s tím, že sem přijdeme a zase hned půjdeme. Klasika. Vždycky se něco posere. Sakra, už bych si vážně za ta léta mohla zvyknout!“

„Vyvyan nás může...“

Jackson se zarazil a poslední slovo spolkl. Marika se krátce zasmála.

„Nemůže nás zachránit,“ pronesla s trochu předstíraným pobavením. „Neví, kde přesně jsme, a pokud se mu nějakým zázrakem podaří tohle místo najít, uvidí jen zombie. Nebude vědět, jak se dostat dovnitř. Navíc si nic nepamatuje. Ne, na toho se spolehnout nemůžeme. Už ne.“

„To mi na tebe zní moc pesimisticky, holka,“ řekl zádumčivě Jackson, když začal prozkoumávat prostor nalevo od sebe.

Za těch osm set let si můžu dovolit tolik skepse a znechucení z lidí, že by to otrávil zbytek populace. Ale pořád lidem dávám naději, že se třeba jednou poučí... „Víš, co je pesimistický?“ ohnala se po něm slovně. „Že jsme nejspíš našli lék na Bellerofont, máme ho na Betě i ve Skryši desítky litrů a nemůžeme jim to oznámit. To je pesimistický!“

Jackson to pochopil jako narážku, že nehledá dostatečně rychle. „Však už hledám, hledám.“

LESY KOLEM HOUSKY, 19:20

Auto ukrást nemohla. Dobře věděla, co by se stalo, kdyby to zkusila. Nikdy to neviděla na vlastní oči, jen to slyšela z vyprávění. Vlastně tomu nebylo ani tak dávno, sotva před třemi lety. Damián takhle chytil jednoho odpadlíka od Řádu. Jmenoval se Teďas. Ten blázen se pokusil ukrást řádové auto, jenže za-

budovaná umělá inteligence nerozpoznala jeho hlas, když rozkázal nastartovat. Teď asův hlasový kód v seznamu i byl, jenže ve chvíli, kdy se přišlo na jeho odpadlictví, nechal Tizian všechna Teďasova data anulovat. Tak se stalo, že ho auto uzamklo uvnitř sebe. I když se zkušel dostat ven, měl to marné. Z palubní desky začal do vnitřku okamžitě unikat uspávací plyn a kolaborant byl brzy dopaden a zabit.

Ne, na auto se Jája spolehnout nemohla.

Vběhla do lesa hned za vstupní bránou do předhradí a zmizela v něm. Je to šílenství, opakovala si. *Čiré šílenství!* Tušila, že nemrtví jsou poblíž, v okolí Bezdězu, a jistojistě budou postupovat i k jihu, až hrad padne. Odhadovala však, že bude mít ještě nějaký čas na to, aby se dostala do bezpečí. Když si pospíší.

Preventivně držela v rukou pistoli a pro lepší pocit nechávala prst na kohoutku, ačkoliv si uvědomovala, že jestli narazí na zombie, bude jí těch pár kulek málo platných. Možná by je mohla použít pro sebe. Ale to se nesmí stát! Její mise Eliščinou smrtí ještě zdaleka neskončila.

Dobrá půlhodina indiánského běhu stačila k tomu, aby se dostala dost daleko od Housky a aby jí svaly na nohou téměř vypověděly službu. Začínala se ozývat křeč. Jája usedla na lavičku u zastřešeného turistického zastavení a snažila se popadnout dech. Myšlenkami se na okamžik vrátila zpátky do žaláře. Výstřely, které podzemím zazněly, určitě přilákaly pozornost Hobita. Vlastně se dost divila, že na něj nenarazila cestou z hradu. To by ho musela také zastřelit. Leč její únik zůstal zřejmě nepovšimnut. Zatím. Nebude trvat dlouho a někdo se o jejím útěku a dvojnásobné vraždě dozví.

A pak nastane hon.

Ovšem jen v případě, že Řád úspěšně zažehná útok nemrtvých.

Zlomyslně se usklíbala. Něco takového jí připadalo jako sci-fi. Ačkoliv měl Řád mezi sebou schopné bojovníky s rozličnými vražednými schopnostmi, na tohle není připraven. Není připraven na *evoluci*.

Odpočívala sotva pět minut, pak znovu vstala a vyrazila klikatou lesní cestou směrem k vesnici Ráj, kde kdysi dávno už několikrát byla. S jinými lidmi a za docela jiným účelem než řádovým.

Studený vzduch jí řízl do tváře ve chvíli, kdy vyšla strmý kopec a dostala se na polom, odkud byl nádherný podvečerní výhled do kraje. Protože viditelnost jí tentokrát přála, dokázala zahlédnout i Říp a měla za to, že dokonce

i první domky Ráje. Jestli poběží stejným tempem, do hodiny by tam měla být.

Začala opatrně sbíhat prudký krpál, který ji dělil od lesní stezky napojující se po pár stech metrech na silnici vedoucí do Ráje. Pot jí stékal po tvářích jako už dlouho ne. Ani ne tak z nepřetržitého pohybu jako spíš ze strachu, že se náhle odněkud vynoří příliš rychlí nebo zbloudilí nemrtví.

Vtom před sebou nečekaně spatřila tři postavy.

Srdce v ní poskočilo jak při atomovém výbuchu. Prudce zabrzdila, uklouzla a zprudka žuchla na zadek. Bleskově se znovu postavila a s očima zaborenýma do postav zkusila udělat několik rychlých úroků vzad, ale svah byl v tomhle místě příliš prudký a prašný, tudíž jí znovu podklouzly nohy, ale jen taktak se na nich udržela.

Byly to zombie.

Stály a prázdně civěly na její marnou snahu vyšplhat po pokáceném svahu zpátky nahoru. Jáje se tajil dech. Vyrovnala postoj a pozvedla proti nim pistoli. Nemohla pořádně zamířit, jak se třásla, a tak se snažila uklidnit. Jenže nemrtví stáli na místě a jen ji poťouchle sledovali. Šlo o mladou dívku s roztrženým a zkrvaveným uchem. Z ramene jí trčela malá sekera, kterou se dosud nikdo neobtěžoval vyndat. Druhým nemrtvým byla další mladá žena, o pár let starší, v umolousaných letních šatech zamazaných od skvrn, jejichž původ si Jája ani netroufla odhadnout. V krku měla vykousnutou nehezku nezahojenou díru, kvůli čemuž jí hlava přepadávala víc na stranu. Třetí zombii byl vytáhlý muž se zrohovatělou kůží na obličeji, vypoulenýma očima, uhnílymi rty a zčernalými zuby, z nichž dobrá polovina byla dávno po záruční lhůtě. Z díry v břiše mu volně visely zelenofialové lesklé cáry – zbytek toho, co zbylo ze střev.

Jája se bála vysunout zásobník a ujistit se, kolik má nábojů. Připadalo jí, že by to trvalo věčnost. Namířila hlaveň na nejvyššího nemrtváka a chystala se prohnat mu kulku hlavou. Jenže z lesa po její pravici náhle vystoupily další dvě zombie a rázovaly si to nekompromisně přímo k ní. Černá vdova vyjekla, rázem obrátila zbraň proti nim a vystřelila. První kulka zasáhla čelo a rozstříkla mozek do okolí za zády nemrtvého, zatímco druhou zombii musela střelit dvakrát, neboť poprvé zasáhla pouze dolní čelist, nikoliv mozek.

Jája zařvala a obrátila zbraň k dosud klidně postávající trojici zombií. „Já vás stvořila, vy mrchy! Nechtě mě projít! Rozumíte?!“ *Jistěže nerozumíte...! Kurva, tři kulky v hajzlu!*

V ten moment z lesa *vyběhla* další zombie. Jája zavřískla a vystřelila. Ještě než tělo nemrtvého dopadlo na kopec a pomalu se sesouvalo k úbočí, dala se na bezhlavý útěk. Seběhla polom a vůbec nedokázala pochopit, že jí při tom krkolomném sešupu nepodklouzly nohy. Vklouzla znovu do lesa a vysoké trávy. Zbraň pořád křečovitě svírala v ruce. Po necelé minutě běhu se ohlédla. Svaly na nohou volaly po odpočinku, Jája nebyla žádná výkonnostní sprinterka. Zastavila se až ve chvíli, kdy doběhla k okraji lesa a pár desítek metrů pod sebou zahlédla bývalý hřebčín. Odtud už to k silnici do Ráje měla zhruba jen čtyři sta metrů. Pár minut běhu. Dodala si odvahy a vyrazila po stráni dolů.

Proč tamti tři nezaútočili? Uklouzla po trávě, dosedla na zem, ale hned se zase postavila a pospíchala dál. *Na co sakra čekali?* Hřebčín už měla před sebou. Dorazila k plotu, přelezla jej a sbíhala k budově. Všimla si, že na dvorku mezi dvěma budovami leží motorka. Rázem zapomněla na všechno a zamířila k ní.

Náhle zbledla. S hrůzou v očích zahlédla, jak zpoza rohu konírny vyběhl mohutný černý kůň a postavil se mezi ni a motorku. S vypětím zastavila, zapřela se nohou o kámen a pochopila, že kůň není tím, čím se zdál být. Půlku hrdla měl ukousnutou a visely z něj dlouhé cáry masa, které se někomu moc hladovému nepodařilo tak docela vyškubnout. Na levém boku mu z těla vystupovaly jasně patrné kosti vybělené sluncem, za nimiž se zlehka natřásaly zvířecí vnitřnosti a zhnědlé maso. Vraníkovy plece zdobila rozšklebená sečná rána, kterou by jako živý nemohl ustát ani při sebelepší vůli, a po zdobné hřívě toho též mnoho nezbylo. Na první pohled bylo Jáje jasné, že tenhle zombie-kůň už má mnoho za sebou.

Rozhlédla se kolem sebe. Nikde nikdo. Jen kůň.

„Přece mě nezastaví nějaká chciplá herka zralá do salámu?!“ zasyčela Jája, namířila koni zbraň na hlavu a vystřelila. První kulka zasáhla koně do hrdla a zaryla se hluboko do jeho těla. Její útok však s koněm ani nehnul.

Rychle zkontrolovala zásobník. *Šest kulek! Do prdele!* Přistoupila ke koni o pár kroků blíž, zbraň namířenou na jeho hlavu. Tu teď černý oř sklonil, bojovně rozkročil nohy a nepokojně si odfrkl.

„Snad bys nechtěl —“

Kůň se bryskně odrazil a dal se do běhu. Hnal se přímo na ni.

„Prrr, ty šmejde!“ křikla a začala po něm střílet, přičemž ustupovala zpátky k louce. Ve chvíli, kdy spoušť zacvakala naprázdno a kůň byl stále v pohybu, Jáje došlo, že je konec srandy. Přisahala by, že přinejmenším dvě kulky mu lebkou prohnala! Ale to už byl zuřivý hřebec u ní. Těsně před Jájou se vzeplal

na zadních a vítězně zakmítal předními nohama. Jája se ho snažila oběhnout, ale jedno kopyto ji zasáhlo do spánku a srazilo na zem. Zavzdychala, ale nic nevzdávala a i přes lehký otřes se hned postavila na nohy. Jenže to už kopyta nemrtvého hřebce zadupala nebezpečně blízko a řádová odpadlice s hrůzou zjistila, že se vznáší ve vzduchu. Kůň se jí zahryzl do oblečení, zvedl ji a i přes její vehementní odpor ji kamsi odnášel. Pistoli Jája ztratila při pádu, takže s ní už se ohánět nemohla.

„Kam mě to kurva...!“

Kůň Jáju najednou nečekaně pustil na prašnou kamenitou zem. Dopadla tvrdě na bok a krev řinoucí se z rozseknutého spánku jí po dopadu stekla do tváře. Jája si vytřela krev z oka a ačkoliv nepěkně potlučená, pokusila se vstát. Vtom si všimla, že před ní někdo stojí. Prohnula záda, svalila se na druhý bok a vzhlédla.

Byly to ony tři zombie, které potkala na vrcholku kopce u polomu. Dívaly se na ni se stejně prázdnými, nic neříkajícími výrazy jako předtím, z nichž by spíš usuzovala, že ji ani nevnímají.

Najednou jeden nemrtvý, jediný muž v malé skupince, pozvedl ruku a namířil prst kamsi za koně, který bojovně frkal za Jájou. Ohlédla se, ale kromě koně nic neviděla.

„Seru ti!“ odsekla vzdorovitě a zaměřila pistoli ležící opodál.

Nemrtvý se ale nenechal odbýt. Udělal krok vpřed, hlavu nápadně sklonil ke straně a znovu ukázal kostnatou rukou na východ. To už si Jája všimla, že zpoza budov hřebčina vycházejí další a další zombie a pomalu se k nim přibližují. Teď už nebyly jen tři, číslo každou chvíli rostlo.

„O co vám jde, vy urosaný kundy?!“ *Vy přece nemáte mozek!* Uvědomila si, jaký paradox jí právě přišel na mysl, a v absurditě situace se tomu pobaveně usklíbila. *Nemůžete myslet!* Postavila se na nohy a ihned ucítila, jak jí celé tělo pulzuje v jednom ohni. Byla plná modřin. Alespoň že ta krev vytékající ze spánku už proudila méně. Přesto se jí část vlasů přilepila na šarlatově lesklou tvář a vytvářela tak na ní spletitý labyrint.

Muž udělal další dva kroky směrem k Jáje a donutil ji dát se do kroku, neboť hrozilo, že se s ním srazí. Rukou stále ukazoval za ni. To už se za hlavní trojici nemrtvých shromáždili ostatní a stejně jako muž, i oni začali postupně zvedat ruce a ukazovat stejným směrem.

Vy mě nechcete zabít, uvědomila si Jája a nechápavě obrátila krk k východu. *Chcete mi něco ukázat. Někam mě dostat. Ale... to je přece hloupost! Zombie nemyslí. Nemůžete! Co se to tu, kurva, děje?!*

Zhruba dvacetičlenný dav zombií se dal do pomalého pohybu, přičemž část z nich spustila hluboké hrdelní mručení. Jája udělala další úkrok zpátky. Kůň jí ustoupil z cesty, aby mohla bez potíží projít dál. Uvědomila si, že jí nejspíš nechtějí zabít. Zatím.

Neměla na vybranou, musela toho využít. Kdyby zkusila utéct, nejspíš by se daleko nedostala. Nehledě na to, že vzhledem k jejímu ošklivému potlučení by jí tělo za chvíli zradilo.

Poslechla.

Obrátila se k východu a vykročila. Zombie zrychlily a postupně se kolem ní rozestavěly, aby dívku zablokovaly ze všech stran, kdyby se jí zachtělo utéct. Jejich ruce stále směřovaly na východ. Možná jihovýchod, nebyla si teď úplně jistá.

„Hádám, že mi asi neřeknete, kam jdeme, co?“

Odpovědí jí bylo jen nevrlé zamručení.

Kdo za tímhle, kurva, stojí? Tohle přece není moje dílo! Já je jen proměnila, tohle nebylo v plánu... Co se to tu, do nejtemnější prdele, děje?!

Vyrazili dlouhým lesním úvozem vstříc noci.